

Chạnh lòng bìm bịp bên sông...

AT - Con bìm bịp đã đi vào tuổi thơ tôi qua những khúc hát, câu ca mà ba thường hát mỗi lần ru tôi ngủ. Có lẽ do ba nhập vai trong từng câu hát, lời ru hay tại vì tiếng kêu khắc khoải bên sông vang lên mỗi trưa theo con nước lớn ròng của con chim bìm bịp làm ám áp tuổi thơ, làm tôi không khỏi chạnh lòng mỗi lần nhớ đến.

Ngày ấy mỗi lần nghe tiếng kêu của con chim bìm bịp, tôi lại nhớ đến câu chuyện mà ba kể tôi nghe về sự tích của loài chim này và không biết có đúng nó mang tâm sự hay không mà mắt lúc nào cũng buồn rười rượi đỏ hoe như người vừa mới khóc cùng với bộ lông nâu. Con bìm bịp vốn dĩ là một cô gái đi tu đang mặc chiếc áo nâu sòng, vì một phút vô tình bỏ mất trái tim của chàng con không dâng lên đến Phật như lời đã hứa, để suốt đời phải rong ruổi khắp nơi hết bụi nọ đến lùm kia tìm lại trái tim đã mất và đeo mang tiếng kêu "bìm bịp", tức là "tội nghiệp" đến suốt đời.

Ngày đó nhà tôi nghèo khó đông người, khi tôi lớn hơn một chút ba để ở nhà cho chị hai chăm sóc, ba cùng mẹ lênh đênh trên những con sông buôn bán kiếm đồng lời. Mỗi trưa trên ngọn dừa cao chót vót bên sông, tôi thường nghe tiếng kêu của loài chim bìm bịp và chỉ chút thôi dưới mé sông đã thấy đáng ba mẹ về nhà. Tôi đem thắc mắc này hỏi ba và hiểu được rằng bìm bịp kêu khi nước lớn lên và khi đó ba mới cho xuồng xuôi nước trở về nhà, gặp được nước xuôi đỡ công chèo xuồng vất vả.

Cứ thế mỗi lần nghe tiếng bìm bịp bên sông tôi mừng thầm trong dạ, khi ấy tôi chạy ra ngồi dưới mé sông, nơi có những lùm dừa nước dỗi mắt tí xa đợi ba mẹ về, bởi thế nào tôi cũng có được viên kẹo hay cái bánh. Dần dần thành thói quen, ngày ngày tôi khắc khoải ngóng trông tiếng kêu con bìm bịp, có lẽ đó là niềm vui, niềm hạnh phúc duy nhất của tuổi thơ tôi ngày đó. Những lúc ấy tôi thầm cảm ơn con chim bìm bịp và ao ước có được nó để được xem đôi mắt đỏ hoe tội nghiệp và nó khoác chiếc áo nâu sòng như thế nào, nhưng tôi chỉ nghe được tiếng kêu buồn buồn và nhìn sải cánh rất dài lao vút đến đậu trên ngọn dừa ở tít bên sông.

Cuộc mưu sinh nhọc nhằn trên sông nước bào mòn sức khỏe của ba và ông đã ra đi khi nắng chiều hiu hắt trên sông. Cuộc đời ông giống như tâm sự của loài chim bìm bịp đi tìm mãi trái tim, còn ông mãi lo đi tìm miếng cơm manh áo. Còn một mình nên mẹ tôi cũng bỏ luôn nghề buôn bán. Mỗi bận con nước lớn về, theo thói quen cũ mấy tháng liền chim bìm bịp cất tiếng kêu nhưng tôi không còn nhìn thấy dáng người gầy gầy với hai bàn tay chai sạm nhẹ đưa xuồng về bến, tiếng bìm bịp trở nên lạc lõng chơi vơi giữa con nước lớn tràn bờ.

Bẵng đi mười mấy năm, những kỷ niệm tuổi thơ đi vào dĩ vãng, loài bìm bịp mất dần. Tôi ra đi thành kẻ xa quê đã bao năm, giờ trở về quê mới biết mọi thứ đều đổi thay. Sông quê ngày mấy lượt nước lớn ròng nhưng chẳng tìm đâu ra tiếng kêu chim bìm bịp.

LÂM DIỄM
(GDAT Cà Mau)